

MISIJSKI URED
Splitsko-makarske nadbiskupije

TRI KRIŽNA PUTA
za pobožnost korizmenih petaka
u župama

Split, 2021.

KRIŽNI PUT I.

UVOD

Uznemiren od svakodnevnih briga upućujem se zajedno s tobom. Želim pratiti tvoj križ, to drvo smrti i mučenja. Želim biti dionikom i sudionikom ovog puta jer znam, Gospodine, da si uz mene u svakom trenutku pa i onda kad sam zaboravio da si uz mene. Želim te susresti i postati dionikom otkupiteljske žrtve za spasenje svijeta.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Stala plačuć tužna Mati,
gledala je kako pati
Sin joj na križ uzdignut.*

PRVA POSTAJA Pilat osuđuje Isusa na smrt

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Osuda je oblik današnjeg života. Svi te sude, prosuđuju i osuđuju. Svatko misli da ima pravo osuditi, prišiti etiketu. Mnoštvo uživa u tome. U njima stoji patološka želja da se nekoga povrijedi. Neka pati. Đavolska oholost uništila je posvetnu kršćeničku poniznost. Osuditi na smrt nekima postaje zadovoljstvo u uništenju. Pilatovsko pranje ruku samo postaje umirivanje savjesti.

Gospodine, kad dođu ovi časi u mom životu daj da ostanem pribran na sve osude, pa i osudu na smrt. Primi moj život kao zahvalu i posveti me u mojim agonijama tuđih osuda.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Dušom njenom razboljenom,
rastuženom, ražaljenom,
prolazio mač je ljut.*

DRUGA POSTAJA

Isus prima na sebe križ

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Toliko se želim suobličiti tebi. Čak i kad govorim, kažem: to je moj križ. Nisam ni svjestan da je tvoj križ oblik nasilnog mučenja. Moj križ Gospodine, postala je moja bolest, postala je moja obiteljska situacija, moj križ postale su moje godine. Kako je teško ljubiti svoj križ muke. Natovaren gredama krećeš k mjestu smaknuća. Izbičevan, popljuvan, ponižen. Zar nije dosta što su učinili? Zar im nije dosta? Što žele postići, osim poniziti Boga. U nošenju ovih greda prolaziš ponižen ulicama grada u kojem si nesebično dijelio svoju dobrotu. Ozdravljao, učio, poučavao, ljubio.

Gospodine, kad te ovaj današnji naraštaj ponovno počne ponižavati daj mi snage ostati u ljubavi. Uništi u nama svako ljudsko ponižavanje tebe svoga spasitelja i daj nam srce ponizno, zahvalno za svaki tvoj dar.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*O koliko uciviljena
bješe ona uzvišena,
Majka Sina jedinog!*

TREĆA POSTAJA

Isus pada prvi put pod križem

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

U napasti sam uvijek govoriti ja to ne mogu. Ne mogu više. Teško se nositi s patnjom kojoj ne vidiš kraj. Tijelo je slabo, preslabo da može podnijeti teret nakon cjelonoćne i cjelodnevne torture. Kolika je samo zloća u nama kad imamo potrebu toliko izraniti Boga, a onda mu još da mu ne bude malo učiniti sve da mu zagorčamo i ovo zadnje. Te zadnje trenutke jer smo mi odredili da je danas pogodan dan da umre. Pasti pod težinom nije sramota, sramota je ne ustati. Neki možda i nama određuju da je i za nas pogodan dan za naše smaknuće, no ne bojmo se. Ja to mogu. Mogu zajedno s Kristom.

Gospodine, neka nas tvoj pad osokoli za život u ustrajnosti. Poučavaj nas ljubavlju da svoj život prikazujemo tebi kao dar žrtveni.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Bol bolova sve to ljući
blaga Mati gledajući
muke slavnog Sina svog.*

ČETVRTA POSTAJA

Isus susreće svoju svetu majku

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Kad smo uvijek u neizvjesnim situacijama onda zazivamo: „Majko moja“. Evo majke svih nas, stoji u tužnoj smrtnoj boli. Razgrabljena osjećajima muke, shrvana, željela bi nešto ali ne može ništa. Gleda svoje dijete, svoga sina. Ostavljen, izranjen, krvari. Na njega viču, psuju ga. Podnositi tu masu, tu zlu svjetinu, to barbarsko zlo uništenja. To može samo ona ponizna, ona najsvetija. Iako joj se srce slama, njezina prisutnost oslobađa nas da se odmaknemo od vlastitih ograničenosti. Oslobađa nas da postanemo svjesni da je ona uz nas svaki put kad osjećamo svoju nemoć i svoju tamnu noć života.

Majko naša, sigurnost nas, tvoje djece ostaje jer znamo da si ti ona koja stoji uz nas. Poučavaj nas poniznosti života da uvijek prihvaćamo Božju volju i nju uvijek živimo.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Koji čovjek ne bi plak'o
Majku Božju videć tako
u tjeskobi tolikoj?*

PETA POSTAJA

Šimun Cirenac pomaže Isusu nositi križ

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Taj neki tip iz Cirene, očito neki nadničar, upleo se kao potpuni neznanac u ovu situaciju. Radoznanost ga je dovela da vidi što se događa, a onda su ga pograbili da se ne bi jeruzalemski stanovnici onečistili od krvi ovog „zločinca“. U životnim potrebama tražimo veze i vezice te kad razdamo i zadnje ono što imamo, ono malo svog sirotinjstva, ostave nas ti kojima smo vjerovali da će nam pomoći. A onda, kad se najmanje nadaš neki neznanac založi se za tebe, preporuči te liječniku, osigura smještaj, zaposli dijete. Ova pomoć koju je primio ispaćeni naš spasitelj nama je primjer da se oslonimo na Boga i njegovu providnost. On će nam poslati Šimuna s kojim ćemo olakšati dionicu života ili ćemo postati Šimun koji će pomagati one u patnji.

Gospodine, daj nam milost položiti svoj život u tvoje ruke i snagom vjere prepustiti se tvojoj ljubavi da nas odgajaš za sebe kroz pomoć drugima u nevolji.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Tko protužit neće s čistom,
kada vidi gdje za Kristom
razdire se srce njoj?*

ŠESTA POSTAJA

Veronika pruža Isusu rubac

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Iskorišteni trenutak ljubavi. Dok drugi pljuju po njemu, udaraju bičevima našla se jedna krhka žena da mu iznakaženo lice očisti. Djelo ljubavi ostavlja sliku čovječtva. Od krvi i znoja u taj rubac utiskuje se lice Božje. Da se ne zaboravi. Toliko narušeno, iznakaženo, izobličeno lice jer na njemu ne bijaše ni ljepote ni sjaja. Božje lice ostalo je kao spomen dar što je čovjek spreman učiniti Bogu, a kamo li ne čovjeku. Znak koji je prepun samilosti prema ljudskoj okrutnosti. Dok se i danas njegovo lice narušava i izobličuje ovaj rubac stoji ispred nas svaki put kad grijehom uništimo njegovo lice u nama.

Gospodine, daj da sakramentalnim životom njegujemo tvoje lice u sebi i da po njemu postanemo oni koji tvoje lice nosimo drugima pored sebe.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Zarad grijeha svoga puka
gleda njega usred muka
i gdje bičem bijen bi.*

SEDMA POSTAJA

Isus pada drugi put pod križem

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Nakon iskazanog djela milosrđa jasnije vidiš sve oko sebe. Duh je voljan ali tijelo je slabo. Sve je veći umor, nemaš snage i prigibaš se zemlji. Dovoljno je bilo samo malo da te poguraju vojnici da izgubiš stabilnost i padneš. Pasti pod teretom izgubljenih snaga još je jedan

znak suobličnosti s čovjekom. Bog koji je sve prošao pokazuje u ovom teškom trenutku svoje muke svu svoju intimu, pokazuje svoje čovječstvo. Tijelo je slabo. Podložno je propadljivosti. Svaki napor uništava te. Borba s bolešću te umori, borba za bračnog druga te umori, borba za djecu i njihovu egzistenciju te umori. Kad se posvećuješ, kad sebe daješ i boriš se za dobro i istinito, a ne vidiš rezultate onda te umor svlada.

Gospodine, ti koji si pao u danima kad se čini da nema više svjetla, kad nas svlada umor daj nam snage da se iznova ustanemo i krenemo u tvome zagrljaju.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Gleda svoga milog Sina,
ostavljena sred gorčina,
gdje se s dušom podijeli.*

OSMA POSTAJA

Isus susreće jeruzalemske žene

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Prije dan – dva dočekali su te s palmama i psalmima kao svoga izba-vitelja, a danas te izgone kao zločinca.

Dok masa oko tebe viče, divlja i reži, dok veliki svećenici koji te prate papagajski podjaruju mnoštvo takozvanih velikih vjernika, vidiš sakupljenu šaćicu žena koja se stisnula uz ulazna vrata. Plaču, u naručju drže svoju djecu koju si ti izliječio, zagrljene sinove koje si oslobodio zlih duhova, kćeri koje si uskrisio. Znaju one da si ti Bog i svojim plačem žele ti zahvaliti i moliti za oprostjenje onih koji slijepo prate bezboštvo pod krinkom vjere. Djelo koje si vidio kao posljednje od grada je ipak zahvalnost za djelo koje si činio.

Gospodine, daj svakom od nas da oplačemo svoj život uništen grijehom koji smo počinili. Vrati nam dostojanstvo ljubljenih u zahvalnosti srca.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Vrelo milja, slatka Mati,
bol mi gorku osjećati
daj, da s tobom procvilim.*

DEVETA POSTAJA

Isus pada treći put pod križem

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Iako osjećas blagi povjetarac, vrućina je sve veća, iznemoglost čini svoje. Gladan, žedan, iscrpljen u potpunosti, još koji korak i na mjestu si smaknuća ali ne možeš. Padaš treći put prema Kalvariji u prašinu obližnjeg kamenoloma. I ono malo tijela koji nije bio pokriven udarcima bičeva, piljci oštrog kamenja ranjavaju. Rulja oko tebe podrugljivo misli da se izmotavaš, da izbjegavaš i odljuješ svoj život. Kad si nemoćan, onda ti nitko ne vjeruje što prolaziš te sve gubi smisao. Nitko ne zna kako je to proživjeti duhovnu ili tjelesnu bol dok sam ne dozna na vlastitoj koži. Pad je najveća osamljenost. Trenutak agonije koji nema kraja.

Gospodine, koji si izvor snage i ljubavi u našim osamljenostima daj nam prepoznati da nas ti pratiš svojom snagom. Učvrsti nas u našim nemoćima i obasjaj svjetlom spasenja.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Neka ljubav srca moga
gori sveđ za Krista Boga,
da mu u svem omilim.*

DESETA POSTAJA

Isusa svlače

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Doveli su te na Lubanjsko mjesto. Jedni su zaokupljeni mučenjem, pripremaju mjesto skončanja, a drugi su se uhvatili kako bi u cijelosti obečastili tvoju intimu. Skidaju ti odjeću. Skidaju ti dostojanstvo čovjeka. Oni koji su spremni na sve koji žive životom razvratnika i pokvarenjaka skidaju s tebe haljine misleći da će ti napakostiti. Poput izglednijelih lešinara obaraju se na tebe želeći oguliti tvoje dostojanstvo. Skidaju svadebno ruho posvećenosti, svetosti života kako bi utažili svoju glad znatiželje i utažili svoju pokvarenost. Takav je svatko onaj koji ogovaranjem skida i uništava dostojanstvo čovjeka. Takav se ne može niti zvati čovjekom, već razvratnikom i pokvarenjakom.

Gospodine, ti si onaj koji vraća dostojanstvo, oslobodi nas ispraznih razgovora, oslobodi nas od napasti znatiželje da drugima uništavamo dostojanstvo sinova i kćeri Božjih.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Neka dođu i na mene
patnje za me podnesene
Sina tvoga ranjenog.*

JEDANAESTA POSTAJA

Isusa pribijaju na križ

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Zabava je na vrhuncu. Stigli su svi da vide kako će još jedan prorok umrijeti. Ništa se nije promijenilo. Ubijaju, samo ubijaju. Za njih je

ovo jedan normalan događaj. Dok su uživali vičući „raspni ga raspni“, sad je stigao i taj trenutak. Za njih zabava, za tebe oduzimanje i zadnjih atoma snage. Toliko si izmučen da više ne možeš ni od žeđi ni od iznemoglosti niti vikati. Samo se čuju tupi udarci čekića i bolni jauk. Što se to imalo vidjeti teatralnoga. Na tom Lubanjskom mjestu okupila se koncentracija bešćutnih progonitelja, ubojica koji su gledali kako netko drugi izvršava njihovu želju. Razapet širiš ruke i činiš ono što nitko nije, gledaš s visine svu tugu Jeruzalema i sad ne proljevaš svoje suze, već krv otkupljenja. Za te iste ubojice pod izlikom izbora prinosiš žrtvu otkupljenja čovječanstva.

Gospodine, koji si razapet za nas i naše grijehе stavi nam u srce milost da se čistimo sakramentom pokore kako bi cijenili snagu žrtve i svoga otkupa.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Daj mi s tobom suze livat,
Raspetoga oplakivat,
dok na svijetu budem ja.*

DVANAESTA POSTAJA

Isus umire na križu

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Usred vrućine nebo se zamračilo, užasni vjetar hladnoće podiže prašinu. Lubanjsko mjesto postalo je mjesto Božjega otkupljenja čovječanstva, Božjeg opraštanja. Sve što čini, Bog čini s uzvišenog mjesta. Uzvišeno mjesto poveznica je s nebom. Zato je svakom bilo jasno da je ovo trenutak svetosti. Postali su svjesni i veliki svećenici, ali kako da napakoste svojoj oholosti. Uzvišena žrtva je završena. Svijetu je doneseno otkupljenje. Uspostavljen je novi savez. Savršena žrtva. Žrtva Abrahama paraoca vjere u sinu Božjemu je učinjena. Sklopljen je savez vječni. Razapet je za naše spasenje.

Gospodine Isuse, u svojoj žrtvi darovao si nam novi život. Obnavljaj nas svojom žrtvom i daj da je prepoznamo i dan nam euharistija postane izvor spasenja.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*U tvom društvu uz križ stati,
s tobom jade jadovati
želja mi je jedina.*

TRINAESTA POSTAJA **Isusa skidaju s križa**

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Svi su se razbježali. Više nikoga od progonitelja nema. Potresla se zemlja. Hramski zastor se razderao, više ne sakriva svetinju nad svetinjama. Kovčeg saveza svi koji dolaze u hram mogu vidjeti. Zaokupljeni su onim svim što se događalo.

Samo nekolicina, par njih stoje i iskazuju čast žrtvovanome. Ivan, Nikodem, Josip iz Arimateje, Marija iz Magdale, Marija Saloma i Marija majka njegova. Spuštaju beživotno tijelo u krilo majke. Majke koja je ostala bez svoga čeda. Tužne majke koja ostaje bez najdražeg. Tijelo koje je beživotno, izranjeno stoji na rukama majke. Posljednji zagrljaj.

Gospodine, u času naše smrti pohodi nas sa svojom majkom i u tom prijelazu k tebi uzmi nas u svoj zagrljaj.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Kada dođu smrtni časi,
Kriste Bože, nek me spasi
Majke tvoje zagovor.*

ČETRNAESTA POSTAJA

Isusa polažu u grob

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Josip iz Arimateje ustupio mu je grobnicu u podnožju Kalvarije. Nema narda ni smir tene da se dostojno pomaže tijelo. Šabat se približava, valja sve obaviti brzo. Našlo se odnekud platno i ubrusi koje je ponijela Saloma. Posljednja počast koja se može dostojno učiniti: dati poštovanje prema tijelu umrloga. Dostojanstvo ukopa odigralo se u tišini. Nema mnoštva. Ne može se ni žaliti. Tišina obavlja ovaj ukop. Tišina koja govori više od bilo čega. Polažu tijelo svetoga da otpočine kako bi nastao novi život.

Gospodine, mi se bojimo svoje smrti jer nam nedostaje tvoje ljubavi. Daj nam da nadiđemo svoje strahove. Neka nas vodi tvoj mir usret s tobom, izvorom svakog života.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Kad mi zemlja tijelo primi,
dušu onda uzmi ti mi
u nebeski blažen dvor.*

ZAVRŠNA MOLITVA

Gospodine Isuse Kriste, na završetku ove pobožnosti želimo ponirati i dalje u dar tvoje ljubavi koju si prema nama učinio prinijevši sebe za naše grijehе. Nas vjernike okuplja milost tvoga Uskrnuća. Snaga vjere nas obnavlja, a ljubav tvoje žrtve nas podsjeća koliko je bila velika tvoja ljubav prema nama. Vodi nas snagom istine, ispravlja naše živote i usmjeraj nas uvijek prema dobru. Amen.

don Damir Bistrić

KRIŽNI PUT II.

UVOD

Krećemo s tobom Gospodine od postaje do postaje. Želimo te slijediti u potpunom poštovanju i ljubavi. Znamo mi što si učinio za nas. Ti si naš spasitelj i otkupitelj. Ti si život koji nema kraja. Daj nam srce raskajano dok te pratimo na ovom putu ljubavi i otvori nam srce za život u vjeri.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Stala plačuć tužna Mati,
gledala je kako pati
Sin joj na križ uzdignut.*

PRVA POSTAJA

Pilat osuđuje Isusa na smrt

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Na traženje krvožedne mase Pilat te osuđuje na smrt. Tvoja osuda instrumentalizirana je politički. Boji se Pilat cara, a još više boji se bijesna nereda koji je spreman sve učiniti u ime naroda. Ovo je trenutak kada u tvojoj smrti mnogi vide trenutak svojega osvajanja. Osvajačkog pohoda nove otimačine. Prisvajanja tuđega za svoj probitak. Gospodine oslobodi nas straha i daj da naviještamo uvijek tvoju istinu.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Dušom njenom razboljenom,
rastuženom, ražaljenom,
prolazio mač je ljut.*

DRUGA POSTAJA

Isus prima na sebe križ

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Stavljaju na tebe križ. Prepuni su podsmijeha. U njima se osjeća žalac mržnje želja za osvetom. Napokon su te se dočepali. Sve su to krili ispod svojih zapisa i dugih resa. Sve je to radi toga je si uvijek bio konkretan. Ukazivao si na njihovu polovičnost i tajne grijeha. No sada slijedi odmazda. Put kojim ideš bit će gori od muke koji si prošao bičevanjem. Gospodine pouči nas kako je blagoslovljeno nositi svoj križ i daj nam snage da izrastemo u jake sinove i kćeri nebeskog Oca.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*O koliko uciviljena
bješe ona uzvišena,
Majka Sina jedinog!*

TREĆA POSTAJA

Isus pada prvi put pod križem

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Guraju te na tom putu. Žele ti se naslađivati. Njihova je težnja u svemu te poniziti. Izgovaraju laž kako bi se uvukla u srca ljudi i žele ih ustrašiti jer ako se usude slijediti te završit će kao i ti. Padaš od tog naguravanja prigibaš svoje tijelo zemlji ali ne kao znak odustajanja već kao nama primjer da se ne osvrćemo na ono što ljudi govore o nama niti da se bojimo njihovog selektivnog laganja već da se i u takvim trenucima poniženja uzdignemo i krenemo naprijed.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Bol bolova sve to ljući
blaga Mati gledajući
muke slavnog Sina svog.*

ČETVRTA POSTAJA

Isus susreće svoju svetu majku

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Bolni susret s majkom je prepun samilosti. Koga možeš zaželjeti da ti bude blizak u svim trenucima patnje i boli doli sa svojom majkom. Premda znaš da joj je teško dok te gleda tako nemoćna no to je susret koji svi zazivamo. Susret onih koji te ljube zauvijek. Otvaramo se Gospodine tvojoj milosti da nam na našem putu pošalješ svoju majku da i na ohrabri kako bi naša patnja uvijek imala smisla i bila darovana za otkupljenje svijeta.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Koji čovjek ne bi plak'o
Majku Božju videć tako
u tjeskobi tolikoj?*

PETA POSTAJA

Šimun Cirenac pomaže Isusu nositi križ

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Tko bi ti se Gospodine od straha mogao približiti. Apostoli su se prepali svi koji su te slijedili gledaju kako ćeš završiti ali nema nikoga da se zauzme za tebe. Zato su i dohvatili tog Šimuna iz Cirene koji se kao nadničar vraćao gospodaru da mu isplati plaću. Stranac

ti pomaže u ovom dobro osmišljenom političko nacionalnom ritualu jer se njihove ruke ne smiju okaljati. Sad je vidljivo tko su oni koji ubijaju ali se kriju ispod kukavičluka stranaca. Gospodine, zahvaljujemo ti na svakom Šimunu u našim životima koji su nas spasili i dali nam novu nadu povjerenja u ljude.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Tko protužit neće s čistom,
kada vidi gdje za Kristom
razdire se srce njoj?*

ŠESTA POSTAJA

Veronika pruža Isusu rubac

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Iscrpljen si potpuno. Šimun ti pomaže nositi to drvo smaknuća i smrti. Žedan si i sav izranjen. Pristupa ti žena koja je hrabrija od svih onih koji su se busali u prsa kako ti vjeruju i kako bi sve dali za tebe. Uzima svoj rubac i utiskiva ga u tvoje lice. Oni oko tebe prepiru se u svojem selektivnom doživljavanju i tumačenju povijesti tvoga života. A ona čini čin dostojanstva ponizne nesebične ljubavi. Gospodine hvala ti na svakom tko u najtežim trenucima našeg života naše povijesti otire prašinu zaborava nad onima nad kojima je počinjeno zlo.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Zarad grijeha svoga puka
gleda njega usred muka
i gdje bičem bijen bi.*

SEDMA POSTAJA

Isus pada drugi put pod križem

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Iako se mislilo da imaš snage nije dugo prošlo i opet si pod tere-
tom ljudske okrutnosti pao. Toliko izivljavanja, toliko udaraca, to-
liko ponižavanja, nitko ne može ostati a da ga se ne dotakne bol
uzastopnog proizvoljnog ponižavanja. Oni koji to čine smatraju se
moralnim pobjednicima, osloboditeljima no oni su spremni učiniti
sve kako bi svoju laž okrunili i pretvorili u istinu. Gospodine u tre-
nucima kad ne vidimo nadu oslobodi nas navala đavla koji ruje oko
nas i daruj nam snage izdržati sve za istinu kojoj si ti početak i kraj.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Gleda svoga milog Sina,
ostavljena sred gorčina,
gdje se s dušom podijeli.*

OSMA POSTAJA

Isus susreće jeruzalemske žene

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Skupina žena bolno te čeka pored gradskih vrata u rukama držeći
svoju djecu. Iščekuju u suzama posljednji blagoslov za svoje potom-
stvo. Njihova samilost je velika. Ne mogu ništa učiniti jer je rulja
jača. Gospodine i mi smo se stisli u ovu dvoranu molitve na ovo
mjesto ištući blagoslov za sebe svoje napaćene i osakaćene obitelji.
Ne odbij naše molitve koje ištemo u suzama. Blagoslovi naše obite-
lji, naše supružnike, naše mlade, našu djecu, našu Crkvu jer u tebi je
jedinom nada i život.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Vrelo milja, slatka Mati,
bol mi gorku osjećati
daj, da s tobom procvilim.*

DEVETA POSTAJA

Isus pada treći put pod križem

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Teško je nositi teret koji opterećuje život. Padaš pod težinom duhovne ravnodušnosti. Nikoga nije briga za tvoju bol. Njima oko tebe ovo je sve zabava. Polako prebacuju krivnju na druge kako bi umirili savjest. Napad je uvijek najbolja obrana. To je sve đavolska insinuacija. Na ovom mjestu svog pada događa se milost oproštenja. Ti nikog ne mrziš, svima praštaš jer ti si Bog. Gospodine daj nam snagu u najtežim trenucima opraštati. Neka tvoj mir preplavi naša izranjena srca.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Neka ljubav srca moga
gori sveđ za Krista Boga,
da mu u svem omilim.*

DESETA POSTAJA

Isusa svlače

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Dovode te na uzvisinu. Stigao si na mjesto gdje odzvanjaju urlici, udarci čekića, mrmljanje i psovka. Skidaju ti haljine natopljene krv-

lju. Uljepšavaju prizor. Jer previše je krvi. Ovako gola lakše te je ponovno okrivljavati. Toliko su naprasni da te neprestance izruguju. Okomljavaju se na istinu. Moraju je sakriti jer zločin nikada ne zastarjeva. Gospodine kad nas ogole do kože daj nam snagu ljubavi da se izdignemo iz zla u koji nas vuku i da svaku osudu prepustimo tebi pravednom sucu.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Neka dođu i na mene
patnje za me podnesene
Sina tvoga ranjenog.*

JEDANAESTA POSTAJA

Isusa pribijaju na križ

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Probijaju tvoje svete ruke. One ruke koje su činile čudesa, uskrisavale mrtve, ozdravljale bolesnike, hranile gladne. Probijaju tvoje noge koje su hodile i prilazile svakom stvorenju sa ljubavlju i blagošću. Okrutnost je čovjeka neizmijerna. Uvijek se zlo i našao čine onima koji su činili dobro. Podignut si od zemlje da bi bi poslije svih lomova, tuge, bola, ostavljenosti mogao učiniti djelo ljubavi. Gospodine budi uz nas u trenucima naše razapetosti. Daj da i tada nas pokreće tvoja ljubav za život i istinu.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Daj mi s tobom suze livat,
Razpetoga oplakivat,
dok na svijetu budem ja.*

DVANAESTA POSTAJA

Isus umire na križu

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Premda su mislili da se sa smrću sve rješava spoznali su da tek tada savjest radi svoje. Nema mira krvniku koji se ne kaje i koji ne prizna svoj udio u činu ubojstva. Gospodine tvoja žrtva otkupljenja darovana je svakom a spasenje započinje poniznim traženjem oprosta. Gospodine za nas si darovao život. Probudi u nama čvrstu volju života bez grijeha. Tvojom smrću oslobodili smo se okova smrti. Ne dopusti da nas grijeh nadvlada već tvoja posvetna milost nek nas očuva.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*U tvom društvu uz križ stati,
s tobom jade jadovati
želja mi je jedina.*

TRINAESTA POSTAJA

Isusa skidaju s križa

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Završena je toliko bolna agonija za one koji su te pratili. Za one koji su ti najbliži. Tvoja majka u tolikoj boli prima tvoje beživotno tijelo. Bol koja ne može ništa. Bol koja ne dopušta ni suzi da krene s oka. Samo njena neutješna bol. Neizmjerne je tuga svake majke kojoj je ubijeno njezino dijete. Bol koja se ne zaboravlja. Krik sa zemlje prema nebu. Gospodine budi uz naše majke u tim trenucima i daj im snage izdržati ne osuđujući već praštajući poput Marije.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Kada dođu smrtni časi,
Kriste Bože, nek me spasi
Majke tvoje zagovor.*

ČETRNAESTA POSTAJA **Isusa polažu u grob**

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Josip iz Arimateje darovao ti je grob. Kako bi drugačije? Kuda bi položili tvoje tijelo? Nisi imao ni svoje grobno mjesto. Polažu tvoje izmrcvareno mrtvo tijelo na počinak u grobnicu isklesanu u kamenu. Dostojnu onoga koji će tu nakratko se sahraniti. U očima apostola i bližnjih kao da je svaka nada utihnula. Strah je obuzimao njihove živote dok su se opraštali od tebe. Strah od smrti uvijek je jači od života. Mnogi Gospodine i danas nemaju svoj grobni humak niti su dostojno ukopani. Molimo te za sve njih koji počivaju diljem zemlje. Ti čuješ krik njihove naprasno prolivene krvi. Daruj im da otpočinu u miru. A nama daj snage da uvijek tvojom ljubavlju pobjedimo smrt.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Kad mi zemlja tijelo primi,
dušu onda uzmi ti mi
u nebeski blažen dvor.*

ZAVRŠNA MOLITVA

Evo nas na kraju ove pobožnosti u kojem smo sve svoje strahove darivali tebi. Sve dosadašnje tjeskobe i opterećenja uzeo si s nas kako bismo odahnuli pod svojim životnim teretima. Molimo tvoju blagost da nas uvijek upravljaš istini života kojemu si začetnik. Uvedi nas u svoj mir i neka tvoja sveta žrtva otkupljenja bude svima na spasenje. Amen.

(don Damir Bistrić)

KRIŽNI PUT III.

UVOD

Kako je naporno uspinjati se svakodnevno na Golgotu, to Lubanjsko mjesto koje odiše strahotom smrti. Iz čega crpiti snagu pred poteškoćama života. Od čega krenuti i kamo doći? Susresti se svakodnevno sa sobom postaje napor. Toliko je toga što odvlači moje misli od svetoga. Prizemna potreba postaje egzistencijalno životno pitanje. Ostavljenost, opijenost svijetom zaustavlja me da samo mislim na sebe. Moje misli su prisilno kreirane od nekoga i ne vode nikamo. Moja potreba je postala potreba masa jer želim biti prihvaćen i voljen. Život kojim sam se divio sada je razbijen, zdrobljen i u krhotinama s kojima pokušavam nanovo sačiniti novi mozaik ljepote ljubavi i čovječtva. Ali mi ne ide. Ispred mene stoje lica koja su me povrijedila, lica koja sam volio, lica koja su bila moj život, moja radost, moj smisao, moja budućnost. Da, oni su bili moj prioritet. Ti tu nisi bio ili ako jesi stajao si negdje gdje te nisam mogao primjetiti da ne uzburkaš moju savjest.

Prije nego krenem sad za tobom Gospodine preteći tvoju tešku muku želim od sebe načiniti novog čovjeka prokušane vjere jer samo s vjerom moguće je povratiti nadu koja oblikuje novi život. Želim poći ponovo putem Galileje i Judeje, od mjesta do mjesta jer s Tobom moguće je zadobiti onu milost koja mi nedostaje u osmišljenju života. Vrijeme je kratko. Moja želja biti s tobom je snažna. Stoga ovdje na ovom mjestu sabirem svoje misli svoje želje. Mnogi su tu u mojim mislima za njih te molim. Za snagu oprostjenja onih koji su mi činili i čine zlo. Za snagu ljubavi pomirenja prema onima koji me progone. Jer si nas poučio da je najjače naše oružje koje posjedujemo, koje izlazi iz vjere, molitva. Molitva koja oslobađa, molitva koja prašta, molitva koja liječi. Već sada stojim ispred svake Tvoje boli. Mnogo je onih koji trpe u svojem tijelu. Danas želim prinijeti njihove patnje na tvoje patnje da svetost tvoje blizine im olakša boli duše i tijela. Da u tebi nađu olakšanje i osmišljenje svojeg trpljenja. Primi me Gospodine na ovom putu susreta sa svetim tvojim ranama.

Iscjeli moj život od svega što nije dobro i od mene učini novog čovjeka vjere uronjenog trajno u život tvoje prisutnosti.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Stala plačuć tužna Mati,
gledala je kako pati
Sin joj na križ uzdignut.*

PRVA POSTAJA

Pilat osuđuje Isusa na smrt

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Evo čovjeka. Pokazuje ga Pilat masi koja urla od bijesa mržnje. Sve zlo slilo se u tom trenutku upravo na ovo mjesto unutrašnjeg upraviteljevog dvorišta. Iz daljine svoga sina gleda tužna majka. Odjeven u skrlet da se ne primjeti previše njegovo nemilosrdno izubijano tijelo okupano krvlju. Postaje meta još žešćeg progona s porugama uz psovke i pljuvanje. Kao Pilatu je žao. Da istina žao mu je jer mora pustiti Barabu ubojicu koji je poubijao njegove najizvršnije vojnike. A pred njim stoji ovaj koji je samo molio. Ništa nije drugo znao nego činiti dobro. Olako se suobličujemo Kristu u osudi pred masom. Gledajući njega gledamo svoje živote. No je li to tako. Kako je lako donijeti sud i osuditi sve oko nas. Postajemo bezlična masa koja na sve gleda u svojoj vlastitoj perspektivi. Bojimo se priznati da klevećemo i s tim da osuđujemo na smrt one koje i ne poznajemo. Ispred sebe stavljamo kamenice pune vode i s visoka vičemo tko sam ja da sudim. To ispada djelo milosrđa ali ne to je djelo licemjerja djelo Sotone. Danas želim osuditi svoje osude. Svoje olako donesene sudove koje su me odveli u zabludu. Koje su učinile da napustim dobro, a prigrlim ono što je lakše, a to je zlo. Oslobodi me zla osuđivanja. Gospodine moj život mnogi će prosuđivati. Pokušavati će smišljati svoje scenarije kako to ja živim. Ispred mene stajat će njihov pod-

smijeh i ruganje, psovka i sve ono što želi napakostiti mojoj slomljenoj duši. Daj mi tada u tim trenucima snage da tada zaogrnut skrletnim plaštem nitko ne primjećuje one rane koje krvare na meni već mi daj snage ljubavi ostati uspravan na svaku pa i najmanju osudu. Tebi prinosim svoj život da postane samljevena pšenica za spas svijeta. Neka tvoja ljubav bude nova prekretnica koja će uspostaviti svijet vjernika udaljenih od svega zla.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Dušom njenom razboljenom,
rastuženom, ražaljenom,
prolazio mač je ljut.*

DRUGA POSTAJA

Isus prima na sebe križ

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Drvo je skovano i pripremljeno da se izvrši ta pilatovska i velikosvećenička nazovi pravedna osuda. Nema devijantnije niti opakije izmišljotine doli one koja je smišljena za mučenje čovjeka. Doista i današnji najveći umovi poradi profita mozgaju ponajviše o novim sofisticiranijim ubojitim sredstvima. Ljudska bezdušnost smišlja načine i oružja za uništenje. Obavijeni su mržnjom a kreaciju darovanu za napredak iskorištavaju za paklena djela istrebljenja. Naš Spasitelj prima na sebe ovo drvo mučenja. Njegov život skončat će na njemu.

O koliko toga namećemo na ramena onima koji nam ne pašu. Etikiranje za sva vremena. Davanje ponižavajućih nadimaka. Namećanje stavova koji su bezdušni. Sve se čini kako bi se svakog na svoj način opteretilo sramotom koja izaziva divljenje mase. Zakivamo neka nova mučilišta kako bi se mi izdigli u sfere dostojnih. Izmišljamo načine kako mučiti i napakostiti drugima. A kada te sustigne tvoje prokletstvo koje si činio drugom što tada. Gospodine ovdje na

ovoj postaji želim ostaviti zlo koje u meni proizvodi osvetu, rezignaciju, mržnju.

Ovdje ostavljam sve ono što sam učinio i što je umanjilo tvoju prisutnost u svijetu. Ostavljam se zavodljivosti grijeha koji me je od tebe udaljio. Poput tebe uzimam ovaj svoj križ želim ga zagrliti i ponijeti za moje novo životno poslanje. Samo s tobom Bože moj život ima smisla. Samo s tobom svaka patnja postaje blagoslov. Ponizno stavljam svoja ramena pod ovo drvo koje je moje spasenje.

- Smiluj se nama, Gospodine.

- Smiluj se nama!

*O koliko uciviljena
bješe ona uzvišena,
Majka Sina jedinog!*

TREĆA POSTAJA

Isus pada prvi put pod križem

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,

- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Za mnoge je ovo vrhunski događaj. Veliki svećenici, sinedrij marširaju. Sve je scenski isplanirano. Potkupljeno je dovoljno pristaša da ga gađaju kamenjem da ga pljuju psuju i urliču. Znaju da je mnogo i onih koji nariču ali žele zatomiti taj glas manjine koja je i danas zatrta. Izubijan, krvvari, teret drvenih greda koliko se god na početku činio da je lagan postao je težak. Prolazi gradom u kojem je na svakom uglu ozdravljao hrome, bolesne, slijepe, umiruće. Kreće se u boli koja je nesnošljiva. Žedan je. Umoran. Neispavan. Koga za to briga i onda najmanji kameni oštri piljak probada njegove bosc noge čini da posrće i pada. Život našega Spasitelja je uvijek u poziciji da je okružen teatrom loših izvedbi bilo vjerskih bilo društvenih. Sve je neka parada koja je sastavljena od elitnog ludila. Uvijek imamo izgovore za svoje živote koje trajno opravdavamo. Urličemo koliko smo vjernici, ali zapravo svojim životom nikako da posvjedo-

čimo svoj vjeru. Nema u nama one esencije ljubavi i zanosa. Ostali smo osakaćeni za onaj identitet koji nas određuje kako one koji su prepoznatljivi u svetosti. Psujemo gore od kočijaša. Izmišljamo psovke i najveće gadosti. O Kristu, Mariji svecima. Sveta se nedjeljna misa ispušta jer se naša djeca vraćaju rano sa svojih zabava u raznim stanjima besvjesnosti pod utjecajem alkohola, droge i razuzdanosti. Ostavili smo se poziva sinova svjetla i postali sinovi i kćeri tame. Noć djelo sotone postalo je mjerilo u kojem smo se olako ostavili Božjih djela na proslavu đavolskog zločina. Danas na ovoj postaji križnog puta ostavljam ove oštre piljke koje čine moga Gospodina da posrće i pada. Ovdje danas ostavljam svoju psovku. Svoju lijenost, nebrigu za otajstva euharistije. Ovdje ostavljam sve ono što je narušilo moje poslanje svjedoka vjere. Moje lice u svijetu mora treperiti ljepotom i svjedočanstvom vjere inače sam daleko od onog što je ostavio nama Gospodin za radost života.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Bol bolova sve to ljući
blaga Mati gledajući
muke slavnog Sina svog.*

ČETVRTA POSTAJA

Isus susreće svoju svetu majku

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Ta ponizna neupadljiva žena kojoj nikada nije bilo na pameti da se izdiže iznad nikoga prati svoga sina. U toj masi guraju je, sve oko nje prepuno je lica koja poznaje iz viđenja. Njeno srce probadaju svi oni koji sada poput lešinara žele se napiti krvi njezina Sina. Nemoguće je ne prepoznati ljude koji su sad krvničko mnoštvo, a prije par danas divili su se i najedali kruha koji im je dijelio na brdu blaženstva. Tužna je. Samo je tužna. Padaju joj napamet oni dani kada su je kle-

vetali. Oni prvi dani kada je Bog nju odabrao za ono što nije ni znala. Gledali su je preko oka kako svojim trudom obrađuje suhu i siromašnu zemlju. Zavist je bila zarazna jer nisu mogli podnijeti kako Isusa odgaja u čovjeka marljiva i radišna. Ljubomora na harmoniju koja je vladala s Josipom ih je izluđivala. Njena jela bila su mirisnija od ostalih, njezino rublje bjelje od snijega. Nije bila dobrodošla kod onih koje su kako kvočke znale jedino ogovarati. Ona to nije znala zato je nisu ni podnosili nije bila interesantna. Siromašna majka Isusa iz Nazareta. Rekli bi i danas, jadna. Za njih siromašna ali bogata snagom i vječnim povjerenje u vršenje Božje volje. Želja zagrliti sina joj se ispunja. Bog Otac daje joj tu priliku da je iskoristi. Nepažnja svite i vojnika dovodi je do najdražega. Nisu potrebne riječi. Njezina prisutnost u tišini se prolama: Nisi sam, majka je uz tebe. Ništa ne razumije kao ni onog dana u Nazaretu ali je svjesna da se valja i sad pokoriti Božjoj volji. Majka i sin. Ovdje na ovoj postaji oslobodimo se vlastitih htijenja i prigrlimo Božju volju. Vršiti volju Tvoju Gospodine. Kako je neizmjeran dar spoznanja da na našim stratištima stoji ona. Majka tješiteljica koja nas iz svih svetišta u koja nas poziva šalje da vršimo volju vjernosti koja nas preporuča. Majko, majko molim te budi uz mene u tamnim danima našega života kada se sve obruši na nas. Majko ti znaš da jako brzo zaboravimo na izmoljene darove koje smo primili na tvoj zagovor. Zagrli nas jako da trajno u nama ostane utisnuta tvoja toplina tvoj mili pogled koji nas nanovo podiže za život svetih.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Koji čovjek ne bi plak'o
Majku Božju videć tako
u tjeskobi tolikoj?*

PETA POSTAJA

Šimun Cirenac pomaže Isusu nositi križ

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Teturaš Gospodine pod teretom drvenih greda snage je sve manje dolazi uspon sve je teže a oni bi htjeli što brže doći do mjesta onamo da izvrše egzekuciju. Iscrpljeno tijelo koje je na rubu snage ne može nositi svu težinu grijeha i zla. Strpljiv si i ne odustaješ od poslanja koje ti je darovao otac i šutke nosiš križ muke. Kako ne bi zaostajao tog Šimuna iz Cyrene uhvatili su na prepad. Našao se tu slučajno jer je bio puki promatrač. Nije ga se ticao taj problem jeruzalemaca. Od svih okolo prisilili su ga, stranca. Na taj način mislili su da će sve glatko proći. Brže će se stići na Golgotu. Ovaj čin na početku nije bio voljan. Prisiliti nekoga da ti pomogne postaje rđav posao, ali se susretom s Kristom pretvorio u znak nade. Svijet u kojem živimo prepun je prisila. Šimun je postao Kristov milosrdni Samaritanac. Pored njegove muke prolazili su mnogi i nije ih se doticao udes ovog pravednika. Zaobilazili su ga da se ne bi onečistili jer blagdan je tu. Urlaju, psuju, pametuju ali nema od njih ništa. Lako je u životu drugom davati lekcije. Olako se dijele savjeti kako bi trebalo i što bi trebalo a oni koji ih dijele ne da ne znaju ništa oni za to nisu ni sposobni. Takvi su nažalost osakaćeni od dobra, ljudskosti i čovječstva. Svoju prazninu liječe na način savršenih znanja. Šimun koji skupa s Kristom nosi križ zalog je najdivnijeg djela u povijesti čovječanstva. Jedan stranac postaje dionikom patnje s Bogom. Vrijeme je da se mi koji smo povjerovali u Krista ne bojimo postati jedni drugima pomoćnici. Pomoć koja izlazi iz duha ljubavi. Pomagati drugog ali ne da bi me vidjeli ili na sva zvona trubiti o svojem dobru. Prisili se danas zašutjeti kad činiš dobro to je onda djelo Bogu milo. Ostavimo se mudrovanja i pametovanja. Soljenja pameti svima. Nismo mudri jer da imamo trunke mudrosti tada bi znali upraviti sa sobom svojim životom, svojom djecom, svojim suprugom-suprugom, svojom obitelji. Približimo se Kristu patniku koji teškim koracima ulazi u našu stvarnost osamljenosti i vraća nam dostojanstvo čovječnosti. Bit će

trenutaka kada će trebati podlegnuti ramena i ponijeti križ nekoga kojega i ne poznajemo učinimo to snagom ljubavi Krista.

- Smiluj se nama, Gospodine.

- Smiluj se nama!

*Tko protužit neće s čistom,
kada vidi gdje za Kristom
razdire se srce njoj?*

ŠESTA POSTAJA

Veronika pruža Isusu rubac

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,

- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Šimun nosi križ, skupljaš snagu za krenuti naprijed. Svaki korak je sve teži i teži. Umor čini svoje, snagu koju nosiš u tijelu je sve manje. Gladan, žedan, neispavan, umoran, izranjen, izbičevan. Tko može podnijeti sve to maltretiranje i izopačenost. Kao da tome nema kraja. Lice ti je krvavo od krune izmješano sa znojem, pa se čini kako stalno krvariš. Zamagljen ti je vid, oči i rane te peku jer ne postoji ni jedan dio tvoga svetoga tijela koji nije udarcima čovjeka izudaran i izranjen. Nanesena bol tijela samo se nadovezuje na onu beščutnost koju prolaziš od poniženja do psovke maltretiranja i poruga. Nikada im dosta prigovaranja mrmljanja. Osilili su se pod krinkom rimskih legija jer se potajno boje tvoje moći. U svoj toj gužvi i ludilu mase opijene ubojstvom pristupa ti jedna žena kako bi ulila svima nama nadu u naše vjersko poslanje. Veronika sa svojim rupcem prilazi ti i čini djelo vjere. Otire sve zlo koje ti je nanio čovjek. Otire tvoje lice od krvi koja je zamagljivala tvoj pogled prema naprijed. Sve ono što su drugi mislili da će proizvesti u tebi svojim urlikanjem prekinuto je pogledom bistrine koja daje nadu u bolje sutra, nadu u blagostanje vjere. U tom rupcu ostaje zahvalnost i poruka. Zahvalnost Boga na ljudsku ljubav uvijek ima poruku. Za nas je ona bitna. Svaki put kad misliš da ne možeš vidjeti svoju budućnost svoju perspektivu

imaš se u što zagledati. Uputi u tim trenucima svoj pogled u njegovo lice. Lice koje vraća sigurnost. Lice koje nosi u sebi mir. Lice koje je pokretačka snaga da se nikada ne smije gubiti nada. Jedni drugima pomažimo, brišimo zamagljene poglede prekrivene tugom i besmisлом. Oslobođajmo se od naše svakodnevne ograničenosti. Dopustimo da iz našeg života svima postane vidljivo vjerodostojno svjedočenje vjere koja tada ima snagu iznova vraćati povjerenje koje smo svojim neautentičnim životom izgubili. Neka nas lice Krista prati i u svim teškim danima neka u nas utka povjerenje i nadu koja nas dovodi do smisla i smiraja života.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Zarad grijeha svoga puka
gleda njega usred muka
i gdje bičem bijen bi.*

SEDMA POSTAJA

Isus pada drugi put pod križem

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Kratko je trajala pomoć Šimuna jer su te ponovno natovarili križem. Odmorio si se dovoljno. Veronika ti je obrisala lice sad si spreman za dalje. Što više hoćeš. Sve si dobio. Kao iskazali su ti ljudsko dostojanstvo. Tvoja ljudska prava s ovim što je učinjeno nisu povrijeđena. Sad idi dalje. Ne zabušavaj jer ima još podosta ulica koje moraju biti okupane tvojom krvlju. Sva ta svjetina, sva ta gužva oko tebe, to naguravanje dovodi te da padaš. Svakim danom ljudsko bezumlje traži nove modele kako suzbiti dostojanstvo koje nam je ostavio Bog. Đavolski se izmišljaju prava. Svako ima pravo samo kršćani nemaju pravo. Oni nemaju pravo na govor. Oni nemaju pravo na prakticanje vjere. Kršćani ne smiju naviještati Krista jer to remeti ostala vjerska prava drugih. Svatko drugi može prosipati svoje sta-

vove i ideje ali ne, kršćani ne smiju. To je taj metež koji se stvara to naguravanje koje namjerno se izaziva da se svakog od nas dovede da se poljulja i da padne pod utjecaj nasilnih progona koji se onda opravdavaju pravima. Ljudskim pravima i sudovima koji nemaju ni prava ni pravde. Krist pada pod teretom koji mu se i danas stavljaju na ramena. Ali nas i poziva na dostojnstveno ustajanje. Valja nam se očistiti od svega što smo olako prihvatili pod svim mogućim utjecajima. Oslobodimo se od zavodljive oholosti gledanja neprestano zlih vijesti koji siju mržnju i nezadovoljstvo. Tu su svi naši padovi najvidljiviji. Pod teretom prisilne zloće sve se onda promatra kao zlo. Opijeni smo zlim lošim vijestima. Hrane nas onim što golica ljuški um kako se ne bi brinuli za svoj život jer smo im potrebni samo za jedno biti potlačeni bačeni na tlo kako bi oni ti neki mogli lako s nama baratati. Kristov pad na ovoj postaji za nas je nova lekcija da se valja založiti za sebe. Ljudi će te bacati pod noge ali se ne treba tamo zadržavati. Neslomljivost je vidljiva samo u snazi vjere u snazi nade zato nikada sebi ne dopusti da ti nitko ni pod koju cijenu uništi nadu. S njom možeš sve pa i podići se kad misliš da nemaš snage i kreni naprijed gledajući svoga Gospodina koji ti pomaže.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Gleda svoga milog Sina,
ostavljena sred gorčina,
gdje se s dušom podijeli.*

OSMA POSTAJA

Isus susreće jeruzalemske žene

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Na izlazi iz grada pored gradskih vrata stoje zbijene žene sa svojom djecom uplakane nad svim onim što prolaziš. Teško je gledati tebe u ovakvom stanju. Nikome ne dopuštaju da ti se približi kako bi ti

pomogli. Nitko te ne može otrgnuti iz tog mučnog čina patnje. Svi se pomalo boje i za svoje živote. Jer ako su tebe koji si sve činio dobro s ovim nagradili što bi tek radili njima. Uvijek smo u nekom stanju gledati tvoju patnju postrance. Tada nam se smili i u nama izaziva bol i tugu. Suze same krenu jer ti si onaj koji je liječio, oživljavao, dobro činio. Ljudska je vrlina suosjećati. Skupa patiti. Nema tog što može biti više čovječnije od probuđene savjesti koja onda djeluje. Naše ostvarenje nije samo u suosjećanju. Suosjeća se danas sa svim i svačim. Zato i u ovom trenu Krist ono što čini želi staviti na veću razinu. „Kćeri Jeruzalemske ne plačite nada mnom nego plačite nad sobom i nad djecom svojom.“(Lk 23,28) Zaboravljamo da je svaki od nas svojim življenjem učinio i čini i danas ovu istu muku koju prolazi Gospodin. Nitko se ne može izdići i reći ja nisam. Naša je odgovornost pred onim što živimo i kako živimo. Lako je biti hrabar kada te nitko ne vidi. Lako je davati komentare u tišini. Treba se pokazati tamo gdje je potrebno posvjedočiti. Kukati i tuliti svi znamo. Čak i previše kukamo i zato što kukamo beremo plodove kukanja i kuknjave. Izlažemo se poruzi, nemamo čvrstih stavova sve nam je svejedno glavno da se nas ništa od toga ne dotiče. Lako je gledati iz daleka i neprestano govoriti jadan on jadona zašto se ne zauzmeš za svakog patnika koji je potrebit zaštitite. Ali ne to kao nije naš posao. Na ovoj postaji Kristove patnje zaustavi se u mislima i pogledaj koliko je onih koji su uništeni ispred tebe iako si znao istinu da je drugačija od onog što je izrečeno ali si šutio. Možda si krivo svjedočio na sudu u parnicama i krivo se zaklinjao i pravdu dijelio po zlu poradi komada zemlje. Trebamo zaplakati nad sobom svojim djelima i svemu što živimo jer mi smo učinili da ništa nema blagoslova, a ne netko drugi kako to stalno govorimo.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Vrelo milja, slatka Mati,
bol mi gorku osjećati
daj, da s tobom procvilim.*

DEVETA POSTAJA

Isus pada treći put pod križem

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Ponovni pad. Približavaš se Lubanjskom mjestu. Kamenolom prepun oštih kamenja sad je etapa koja se prolazi s većom mukom. Dok se čuje tupo odzvanjanje udarca čekića koja razvaljuju kamen nagoviješta se ono što slijedi kao završni dio puta. Padaš na tlo potpuno ponižen. Rulja oko tebe viče i urliče. A valja se uspeti na mjesto smaknuća. Nema još puno ali traje kao vječno. Svakog dana odzvanjaju novi skandali koji su ti prouzrokovali neizmjernu bol. Vuci u janjećoj odjeći sebe su pozicionirali da bi činilo zlo. Zato je i svaki taj udarac glasniji i neumoljivi. Nemoguće je shvatiti ljudsku izopačenost koja je predatorska. Nema opravdanja za ništa. Svaki onaj koji kalja lice Krista nema mjesta s Kristom. Ne moguće je sve skandale nabrajati sve one boli koje u učinjene Kristu, žrtvama predatora i Kristovom mističnom tijelu. Vjerodostojnost je narušena. Na podnožju Kalvarije sada valja iznijeti križ do kraja. Užas odasvud. Jadan je svaki onaj koji se skriva iza moralizma skuta u Crkvi a živi životom sablazni. Takvi koji se nigdje nisu mogli naći našli su svoje mjesto tamo gdje se očekuje da je to mjesto dobrote i povjerenja a zbog njih postalo je mjesto mučenja i uništavanja. Posljednji Kristov pada je pad za njegovu Crkvu. Ranjenu raznim zlima jer svaki onaj koji je činio zlo nije bio nikad u njegovu službi. Svaki onaj koji je pogazio Krista i njegovu riječ direktni je sotonin suradnik. Ne samo sluge Crkve već svaki kršćanin. Svatko tko ne živi onako kako nam je ostavljeno od Boga živi po djelima đavla. Tada je sve ono što čini zlo. Kristov posljednji pad poziva nas da razmislimo stavimo svoj život ispred sebe i jasno odgovorimo kome služimo. Lubanjsko mjesto je sveto ne možeš uzići na njega ako nisi spreman živjeti sveto. Tada ne uspoređuj svoje propale i besmislene živote s križem Kristovim. Ostavimo se zla. Ostavimo se tog neprestanog koketiranja s đavlom i djelima njegovim i ustanimo u svjetlu evanđelja noseći svoj križ kao zalag vlastite žrtve za otkupljenje svijeta.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Neka ljubav srca moga
gori sveđ za Krista Boga,
da mu u svem omilim.*

DESETA POSTAJA

Isusa svlače

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Pogled puca na daljinu. Ispred tebe stoji sve kao na dlanu. Ne samo Jeruzalem. Već cijeli Izrael. To je pogled koji je sve tvoje. Pogled koji je ispunjenje. Ne daju ti ni da dobro promotriš. Žuri im se, uvijek im se žuri. Potežu te između sebe jer valja sve učiniti kako bi se svjetina zabavila. Naravno sve je za zabavu pa ajmo sad učiniti i sve ono što oni žele. Interesantno im je otkrivati svojim pogledima pohote i tvoje tijelo. Ništa ti ne ostavljaju za tvoju privatnost i čednost. Potpuno si gol. Zar ima što tu interesantno. Nekima možda da ali je to samo znak koliko su ti isti samo dno dna smrdljive kace bolesne mašte. Ogoljen si od svega više ništa nemaš. Sve što je od ljudi sačinjeno i napravljeno sada se udaljilo od tebe. Ništa više ne polaže pravo na tvoj život osim onaj koji te je poslao, samo Njemu. Jer bliži se trenutak žrtve spasenja. Jedino što ćeš ponijeti od ljudi bit će znaci tvoje muke. Koliko nam je ostalo to primitivno osjeća se i danas. Mnogi sa svom željom žele ogoljavati druge. Uništavati dobar glas svakom tko im se ne pokori. Toliko je zla među kršćanima jer svojim životom svojim prljavim i bolesnim namjernim uništavanjem ogoljevaju i ranjavaju svakoga. Zločin ogovaranja je kiselina koja je rastočila kršćane. Svatko želi zabadati nos u tuđi život kako bi se naslađivali tuđoj patnji. Odvlači nas zlo sve dublje. Odvlači nas od Gospodina i u nama sije razdor koji dovodi do samouništenja. Toliko besramnosti je oko nas. Olako se odnosimo prema svim besramnostima. Nema više vjernosti. Svako svakog vara. O koliko je sve ovo

dovedeno do ruba života. Razbijene obitelji. Uništeni brakovi. Sve je uništeno. Izgubili smo dostojanstvo koje nam je Bog usadio a krepost stidljivosti prešla je u sramotu i poniženje. Nema druge nego se vratiti svom Gospodinu. Nečednost i neuredan život samo će nas još više odvlačiti u tamne sjenke života koje vode u propast.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Neka dođu i na mene
patnje za me podnesene
Sina tvoga ranjenog.*

JEDANAESTA POSTAJA

Isusa pribijaju na križ

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Bolno je gledati ovaj trenutak kada te polažu na to tvrdo drvo križa. Nemoguće se unijeti u ovaj trenutak. Mi se žalimo i na najmanju bol. Odmah posežemo za kakvom tabletom. A ti predaješ sebe da se tvoje tijelo razapne da se sveto tijelo sažeže u boli. Razapinjanje. Koliko ljudski um može biti izopačen da bi se nešto ovako učinilo. Samo onaj kojim vlada đavao i sotona može ovo raditi. Smiren poput ovce doveden na klanje šutiš. Samo ljubav može učiniti nešto ovakvo. Posljednje što primaš od čovjeka je nanesena nenasna bol. Ruke koje su činile dobro koje su liječile koje su blagoslivljale sada se žele zaustaviti. Pribijene one postaju za neke nepokretne. Misle da će skršiti Božju dobrotu i s tim je zaustaviti. Misle da će pribijanjem tvojih nogu postići da više ne možeš nikom doći u susret. Da nećeš moći prići poniženima i ostavljenima. Misle da će te zaustaviti tamo gdje oni žele i kako oni hoće. No ne ide to tako. Čovjek snuje a Bog određuje. On je iznad svega onoga što čovjek planira i misli. Jer naše ljudske misli nisu Božje misli i naši puti nisu Božji puti. Razapet uzdižeš se prema nebu. Postaješ znak koji govori. Sve što je

Božanske naravi je izgovoreno s visine. A ovaj govor je govor koji je govor žrtve otkupljenje od grijeha. Sve se to moralo dogoditi da se ispune pisma. Pa čak i oni djelovi koji se preskaču u proroštvu. Ispunja se svaka jota koja je od Gospodina nadahnuta da se zabilježi jer on ljubi čovjeka i čovječanstvo. Pred nama stoji njegovo razapeto tijelo. Znak i svjedočanstvo Božje prisutnosti. Ovo su trenutci koje bi trebali provesti u tišini i žalosti je svakim danom svojeg života koji je van Božje ljubavi našim grijesima pribijamo njegovu ljubav. Nasilno zaustavljamo njegovo djelo prema nama. Zaustavljamo ga da nam postane blizak i da prebiva u našem životu. Ne činimo to sebi već se oslobodimo za djelo spasenja u otkupljenju od grijeha.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Daj mi s tobom suze livat,
Raspetoga oplakivat,
dok na svijetu budem ja.*

DVANAESTA POSTAJA

Isus umire na križu

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Vjetar u toj vrelini činio se kao neko olakšanje. Agonija je na vrhuncu. Sve je došlo kraju. Njegova glava je pala na prsa. Jedan život prepun snage utihnuo je. Umro je Bog, Božji sin, koji je svojem izabranom narodu postao tijelom kako nitko mu ne bi više prigovarao da je daleko da ne razumije potrebe čovjeka i da ih je ostavio.

Tko je kome dalek? Tko koga ne razumije? Tko je koga ostavio?

Uzdignut stoji da svatko tko u njega pogleda bude ozdravljen od otrovnog ujeda ljutice grijeha. Stoji kao znak spasenja jer u njemu je sve dovršeno. Sebe je prinio kao žrtvu savršenu i od te žrtve više nema ni hrama ni žrtvenika jer on to jest i hram i žrtvenik i žrtva. Ostaje nam samo očistiti svoje sebične misli koje nas neprestano

preplavljaju i naše molitve nagrđuju. Ostaje nam da se odrečemo svoje sebične samodostatnosti i nezahvalnosti. U ovom trenutku ostaje nam samo uzdignuti u njega svoj pogled i nanovo sve vidjeti. Svaki osobni grijeh za koji nas je otkupio. Za svako zlo od kojega nas je oslobodio. I stati ponizno ispod križa i učiniti čin koji je vjera a to je zahvalnost. On ne traži od nas da žalimo za njegovim ubijenim životom jer nam sebe daje za život da se više ne valjamo u blatu grijeha koji nas sve više odvlači u beznade depresiju i tjeskobu. Zahvalimo se na žrtvi otkupljenja od grijeha pristupajmo radosno sakramentu pomirenja. Uništimo grijeh sa revnom ispovjedi i vratimo se u stanje posvetne milosti koje smo na krštenju dobili kao najveći dar. Hvala ti Gospodine.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*U tvom društvu uz križ stati,
s tobom jade jadovati
želja mi je jedina.*

TRINAESTA POSTAJA **Isusa skidaju s križa**

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Toliko se tog dana izdogađalo. Onog trena smrti pao je mrak, nebo se smračilo, potres je zadrhtao zemljom ono mnoštvo koje je klicalo razbježalo se jer je znak neba toliko bio jak da je svima utjerao strah u kosti. Znali su da su zlo učinili ali je to teško priznati. Hramski zastor se razderao. Svetinja nad svetinjama svima je postala vidljiva. Nekolicina je ostala uz Mariju majku njegovu do kraja kako bi je utješili. Sad više nikom ne predstavlja prijetnju. Mislili su da njegovom smrću on prestaje opominjati i govoriti istinu. Mislili su da neće prstom pokazivati njihovo zlo djelo. To je bio razlog njegove smrti ta njihova politička pozicija, njihova častohlepnost, njihove financi-

je. S njegovom smrću bili su riješeni svi njihovi problemi jer su ga ušutkali. Majka Marija sve to prati, Ivan i nekolicina s poštovanjem skidaju ga s križa. Bolni susret majke i sina zbivaju se na najdirljiviji način. Sad ga grli beživotna. Ona koja ga je primila u naručaj u njegovu rođenju sjedinjuje se s ovim bolnim majčinskim trenutkom gubitka i boli. Tijelo koje joj predaju je hladno. Nema više glasa. Nema više pogleda. Nema više zagrljaja. Bolan trenutak za svaku majku koja gleda svoje mrtvo dijete. Doista i mi smo mrtvi u svim svojim djelima kada nestane gorljivosti svjedočenja vjere. Onda kad napustimo svojevoljno svoj križ ostajemo beživotni. Izgubili smo toliko dragocjenih trenutaka sa svima s kojima se ostvaruje prava radost. Smrt je zavladała sa svima jer sve je postalo bezlično i besmisleno. Danas zastani i upitaj se koliko si svojeg vremena podijelio sa svojim bližnjima, svojim ukućanima. Kad smrt zakuca na vrata tad više nema pozdrava niti blizine. Vrijeme koje ti je darovano provedi s roditeljima, s djecom sa suprugom s ljudima koji su tvoj život. Tada je sve ispunjeno tada sve ima smisao i tada se ispunja poslanje ljubavi koja spašava. Skupa s majkom Marijom učiteljicom u svoj život utkajmo više zauzetosti za naše ukućane jer oni su stepenište koje nas vode do neba. Neka ni jedna stvar ni stanje ni imanje ne postanu zapreka ostvarivanju prave ljubavi kojoj je izvor Bog jedini a ostvaruje se u obitelji.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Kada dođu smrtni časi,
Kriste Bože, nek me spasi
Majke tvoje zagovor.*

ČETRNAESTA POSTAJA

Isusa polažu u grob

- Klanjamo ti se, Kriste, i blagoslivljamo tebe,
- jer si svojim svetim križem svijet otkupio.

Malo je vremena. Sutra je blagdan. Običaj nalaže da se ukop učini brzo da se može svetkovati. Zavladao je blagi nemir. Dolično pokopati pokojnika najvažnija je zadaća. Josip iz Arimateje ustupa mu svoj grob koji je pripremio za sebe odmah tu blizu pored kamenoloma u živici stijeni. Donešeni su ubrusi i povoji. Sve se odigrava brzo u tišini. Nema vremena za žalovanje. Sutra je blagdan. Nemaju vremena niti umiti njegovo tijelo. Nema ni smirne ni aloje da zamiriše. Blagi i tihi pokop. Nema krevljenje niti narikača kako je to bio običaj. Nijemi jecaj majke i okupljenih žena ispraćaju ga na počinak. Molitva na usnama. Oči pune suza. Pohranjen u nišu uz slabi odsjaj svjetla uljanice zatvaraju se vrata kamenom uz nijemi mir. Za neke kršćane koji se tako nazivaju danas sprovodi postaju prikaz moći. Uz limenu glazbu, uz klapske pjesme ispraćaju svoje pokojne bez nade, bez vjere u život vječni, bez vjere u uskrснуće. Za mnoge smrt je dio koji završava s zatvorenom pločom. Život se za njih ne nastavlja jer vjera im je zaustavljena vlastitim ograničenjima. Za vjernika svaka smrt mora postati ispit savijesti. U što vjerujem? Vjerujem li u život vječni ili ne? Naš Bog i Gospodin pobijedio je smrt. Naš Gospodin uništio je smrt taj poredak koji je grijeh unio u svijet. On nam je otvorio vrata koja život nastavljaju do vječnosti. Samo vjera u život vječni jest vjera. Samo prava vjera ima snagu pobjedonosne uspostave života kojem nema kraja. Usmjeravajmo se prema tom daru. Živimo razborito životom vjernika koji se klanjaju svom Bogu u duhu i istini. Živimo svoju vjeru kako smo je primili od našeg učitelja koji je životvorac i posvetitelj.

- Smiluj se nama, Gospodine.
- Smiluj se nama!

*Kad mi zemlja tijelo primi,
dušu onda uzmi ti mi
u nebeski blažen dvor.*

ZAVRŠNA MOLITVA

Gospodine danas sam te slijedio putem kojim si nosio svoj križ muke. Želio sam te pratiti i razmišljati o svim onim trenucima koje si prolazio jer svaki od njih za mene su postali poticaj koji u meni snaži moju vjeru. No to nije jedni plod ovog puta. Spoznao sam tko sam ja. Spoznao sam da je sve što nosim u sebi te ranjava. Moji grijesi moje zle navike. Sve je to ono što čini moj život ne autentičnim u ovom svijetu. Put križa jest patnja s kojom se svaki vjernik može poistovjetiti. Ali je to veliki ispit svijesti u kojem prepoznavajući sebe u svim situacijama života priznavanjem svojega grijeha započinje put obraćenja. Želim svoj život promjeniti jer uviđam da sve ono što si ti prošao prolazim i ja ali neusporedivo. Tvoja patnja bila je otkupiteljska, a moje patnje su izraz mojeg slobodnog odabira koje sam odabirem u svom životu. Napretka nema bez promjene i mentaliteta i života. Hvala ti Gospodine što sam uvidio svoje pogreške što sam uočio svoje grijeha da bi postao tvoje dijete vjere.

don Damir Bistrić